

SÀI GÒN BUỒN

Thơ : Đỗ Văn Trọn
Nhạc : Mai Hoài Thu

Slow

Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm. Tiếng hàng rao tắt lịm trong
đêm. Những em bé đánh giày không còn thấy. Người bán vé số, kẻ ăn
xin, giờ co cụm nơi đâu? Những con đường, ngõ hẻm lặng thinh. Chiều
nay được tin em mất. Sài Gòn buồn nhỏ lệ thương đau. Xác em giờ ở 3 mãi nơi
đâu? Bình Hưng Hòa hay lò thiêu nào đó? Không tang lễ, không người đưa
tiễn. Không họ hàng 3 bái biệt hương linh. Em cô đơn về nơi vô
định. Sài Gòn buồn, đánh mất phần hoa. Sài Gòn giờ giới nghiêm. Sài Gòn u
Boston
 tịch phảng phất trầm hương. Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm. Vườn Tao

Đàn vắng hẳn bước chân quen. Dáng em ngồi hò hững giữa mùa thi. Phố đi bộ chào quên người viễn khách. Nguyễn Trãi về 3 trống vắng hơi đêm. Phố xá đi u hiu, đường sao dài quá. Tiếng còi xe như ngừng thở đêm qua. Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm. Buổi chiều hện không còn rực nắng. Bến Bạch Đằng gió lộng theo sau. Hoài mong chờ người qua bến đỗ. Em đâu rồi, biệt biệt nơi đâu? Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm. Chuông giáo đường không còn ngân thánh. Đức Bà buồn quy tích trăm năm. Tan lễ về không cùng em xuống phố. Chủ nhật hồng đâu nữa trong mắt nhưng. Lê Thánh Tôn yên ắng lạ thường. Phạm Ngũ Lão buồn xo người khách lạ. Tân Định hiu hắt đêm

60 về. Duy Tân đỏ bóng, bóng chiều hoang phé. Sài Gòn

64 Slow 3

66 buồn, giờ giới nghiêm. Sài Gòn 3 những cơn mưa buổi chiều. Không 3

69 còn dòng người vội vã. Đâu xe cộ chen nhau hối hả. Không dù che, màu sắc áo mưa 3

71 thừa. Cả mặt đường chỉ mỗi tiếng mưa rơi. Anh nhớ mãi ngày ta sánh 3

73 bước. Nắm tay em 3 trong nắng sớm ban mai. Sài Gòn thả bộ trên đường

76 phố. Bóng em về òa vỡ hân hoan. Sân trường cũ tóc dài bên áo trắng. Anh đứng 3

78 nhìn quên cả tiếng chuông vang. Hàng phượng vĩ ngập đầy trong ánh mắt. Con đường 3

81 về dẫn lối lá me bay. Nhớ Sài Gòn như lòng đau chảy máu. Nước mắt 3

3 rơi theo từng người lâm bệnh. Sài Gòn của tôi, Sài Gòn của em. Giờ như

83
chiếc lá vàng ử rữ. Người quét đường ngơ ngẩn nhìn theo. Sài Gòn

85
ơi! Sài Gòn đầy kỷ niệm. Góc thiên đường còn mãi đâu đây. Sài Gòn

89
Boston
buồn, giờ giới nghiêm. Sài Gòn đầy thương nhớ. Sài Gòn bật

92
khóc. Sài Gòn im lặng đáng sợ. Sài Gòn của tôi đâu? Bóng kiêu hãnh giai nhân huyền

95
thoại. ử rữ lòng một thoáng hương xưa. Sài Gòn, nhịp sống như ngừng thở. Kẻ tạt

99
nguyên mất hẳn trong đêm. Sài Gòn buồn, giờ giới nghiêm. Những chiếc

103
xe nối đuôi về quê cũ. Tìm bình an nơi những cánh đồng xanh. Mơ Sài

107
Gòn lặng lẽ hồi sinh. Thăm ao ước một ngày trở lại. Sài Gòn buồn như chưa từng

112
có. Khắc khoải lòng thương nhớ. Sài Gòn ơi. Sài Gòn ơi!